

ДЕТСКА РАДОСТЪ

ГОДИНА ДВАНАДЕСЕТА

1926—1927

КНИЖКА ПЕТА

НА ПЪРЗАЛКАТА

Ахъ, каква пързалка има,
Анче, тази зима! —
каза бате съсъ въздишка
надъ своята книжка.

И измъкнахме се двама,
безъ да види мама.
А вънъ Сашко, Милка, Гого.
Смѣхъ и глъчъ до Бога.

Кой съ кѣнкитѣ, кой съ обуца
по леда се спуща.
Въ нашата шейна пѣкъ има
мѣсто за петима.

Накачихме се веднага,
че деньтъ си бѣга.
И потеглихме лудешки
съ викове и смѣшки.

Но щомъ стигнахме до края,
какъ стана не зная —
прекатури се шейната
и ний на земята!

Азъ ударихъ си ржката,
скжсахъ си яката.
Бате триеше припрѣно
лѣвото колѣно.

Сашо здраво си охлузи
руменитѣ бузи,
а раздрана бѣ на Милка
новата престилка.

Но пострада клети Гого
отъ всички най-много.
Той подири си калпака
и съсъ гласъ заплака.

Сбрахме се пакъ плахи, бледи,
съ болки и повреди.
Но следъ малко се разсмѣхме
и въ шейната бѣхме.

Карай! — да се наиграемъ,
че добре си знаемъ:
въ кѣщи ще ядемъ тупалка
зарадъ тазъ пързалка.